OKRĘGOWA IZBA RADCÓW PRAWNYCH
OKRĘGOWY SĄD DYSCYPLINARNY
w [redacted]

Sygn. akt: OSD /6/19 [redacted] dnia 27 sierpnia 2019 r.

O r z e c z e n i e

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [redacted] w składzie:

Przewodniczący: radca prawny Tomasz Bazan
Sędzia: radca prawny Tadeusz Filocha
Sędzia: radca prawny Elżbieta Stec
Protokolant: [redacted]
przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w [redacted] Aleksandra Taradajko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2019 r. sprawy radcy prawnego [redacted] zamieszkałego w [redacted] uprzednio niekaranego, obwinionego o to, że:

I popełnił czyn zabroniony z art. 157 § 2 k.k., którego [redacted] dopuścił się w dniu 25 kwietnia 2012 r. w miejscowości [redacted] poprzez kopnięcie [redacted] w prawą nogę powodując u niej obrażenia w postaci krwiaka skutkującego naruszeniem czynności jej ciała na okres poniżej 7 dni, za co [redacted] został skazany na karę grzywny wyrokiem z dnia 5 lipca 2017 r., sygn. akt [redacted]. Wyrok został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w [redacted] z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt [redacted]

II znieważył [redacted] poprzez złożenie w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w [redacted] sygn. akt [redacted] pismem z dnia 22 maja 2015r. wniosku dowodowego (jako oskarżony) o przesłuchanie oskarżycielki prywatnej [redacted] z udziałem biegłego psychologa z uwagi na podejrzenie u niej zaburzeń psychicznych o obrazie paranoi pieniaczej, co zostało wyrokiem Sądu Rejonowego w [redacted] z dnia 13 czerwca 2017 r. sygn. akt [redacted] zakwalifikowane jako czyn z art. 216 § 1 kk. Sąd uznał, że [redacted] swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa znieważenia, jednakże z uwagi na znikomą szkodliwość czynu Sąd umorzył postępowanie

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2018, poz. 2115 ze zm.) w zw. z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2010 r. oraz art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2014.

Za zgodność z oryginałem
[redacted]
r.pr. Tomasz Bazan
Przewodniczący składu orzekającego OSD

o r z e k a

1. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 06 czerwca 1997 r. kodeks postępowania karnego (Dz. U. nr 89 poz. 555 z p.zm.) w zw. z art. 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2018, poz. 2115 z p. zm.) umarza postępowanie dyscyplinarne, co do opisanych w pkt I i II czynów.

2. na podstawie art.70^6 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, § 1 ust. 1 pkt 1 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego oraz Uchwały Nr 368/X/17 Rady OIRP w [redacted] z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie ustalenia zasad i wysokości ryczałtów z tytułu pełnienia funkcji na rzecz organów samorządu radcowskiego, kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w [redacted] w kwocie 1.175,00 zł /słownie: jeden tysiąc sto siedemdziesiąt pięć złotych/ obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w [redacted]

Pouczenie:
Niniejsze orzeczenie doręcza się z urzędu wraz z uzasadnieniem stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości.
Od niniejszego orzeczenia przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [redacted] w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

OKRĘGOWA IZBA RADCÓW PRAWNYCH OKRĘGOWY SĄD DYSCYPLINARNY

Przewodniczący: [redacted]
Tomasz Bazan

Sędzia: [redacted]
Tadeusz Filocha

Sędzia: [redacted]
Elżbieta Stec

Za zgodność z oryginałem
[redacted]
r.pr. Tomasz Bazan
Przewodniczący składu orzekającego OSD

OKRĘGOWA IZBA RADCÓW PRAWNYCH
OKRĘGOWY SĄD DYSCYPLINARNY
w [redacted]

Uzasadnienie

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [redacted] wniósł o ukaranie radcy prawnego [redacted] za to, że popełnił czyn zabroniony z art. 157 § 2 k.k., którego [redacted] dopuścił się w dniu 25 kwietnia 2012 r. w miejscowości [redacted] poprzez kopnięcie [redacted] w prawą nogę powodując u niej obrażenia w postaci krwiaka skutkującego naruszeniem czynności jej ciała na okres poniżej 7 dni, za co [redacted] został skazany na karę grzywny wyrokiem z dnia 5 lipca 2017 r., sygn. akt [redacted] Wyrok został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w [redacted] z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt [redacted] oraz za to, że znieważył [redacted] poprzez złożenie w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w [redacted] sygn. akt [redacted] pismem z dnia 22 maja 2015r. wniosku dowodowego (jako oskarżony) o przesłuchanie oskarżycielki prywatnej [redacted] z udziałem biegłego psychologa z uwagi na podejrzenie u niej zaburzeń psychicznych o obrazie paranoi pieniaczej, co zostało wyrokiem Sądu Rejonowego w [redacted] z dnia 13 czerwca 2017 r. sygn. akt [redacted] zakwalifikowane jako czyn z art. 216 § 1 kk. Sąd uznał, że [redacted] swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa znieważenia, jednakże z uwagi na znikomą szkodliwość czynu Sąd umorzył postępowanie tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2018, poz. 2115 ze zm.) w zw. z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2010 r. oraz art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2014.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd Rejonowy w [redacted] Wydział Karny wyrokiem z dnia 05 lipca 2017 r. sygn. akt [redacted] po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia prywatnego [redacted] przeciwko m.in. [redacted] oskarżonego o to, że w dniu 25 kwietnia 2012 r. w miejscowości [redacted] ok. godz. 20:00 kopnął [redacted] w prawą nogę powodując u niej obrażenia w postaci potłuczeń ogólnych i podbiegnięć krwawych, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności ciała na okres poniżej 7 dni tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k., uznał [redacted] za winnego wyżej opisanego czynu i skazał go na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł. (dowód: wyrok Sądu Rejonowego w [redacted] Wydział Karny z dnia 05 lipca 2017 r. sygn. akt [redacted] wraz z uzasadnieniem – k.45-88). Sąd Okręgowy w [redacted] Wydział Karny wyrokiem z dnia 05 kwietnia 2018 r. sygn. akt [redacted] utrzymał w

mocy powyższy wyrok (dowód: wyrok Sądu Okręgowego w [redacted] Wydział Karny z dnia 05 kwietnia 2018 r. sygn. akt [redacted] wraz z uzasadnieniem – k. 89 – 96). Z uzasadnienia w/w wyroku Sądu Rejonowego w [redacted] Wydział Karny oraz opinii sądowo lekarskiej sporządzonej w dniu 28.04.2017 r. wynika, że w dniu 25 kwietnia 2012 r. [redacted] kopnął [redacted] w prawą nogę oraz że już w momencie zdarzenia tj. w dniu 25 kwietnia 2012 r. [redacted] wiedziała, że to [redacted] kopnął ją w prawą nogę. Powyższe [redacted] potwierdziła na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2019 r. (dowód: opinia sądowo lekarska z dnia 28.04.2017 r. – k.23, uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w [redacted] Wydział Karny z dnia 05 lipca 2017 r. sygn. akt [redacted] - k. 67).

Pismem z dnia 22.05.2015 r., [redacted] wniósł w sprawie jaka toczyła się przed Sądem Rejonowym w [redacted] Wydział Karny pod sygn. akt [redacted] o przesłuchanie oskarżyciela prywatnego [redacted] z udziałem biegłego psychologa (dowód: wniosek o przesłuchanie oskarżyciela prywatnego z udziałem biegłego psychologa z dnia 22.05.2015 r. – k.21-22). Powyższy wniosek stanowił przedmiot zainteresowania organów Okręgowej Izby Radców Prawnych w [redacted] Postanowieniem z dnia 1 września 2016 r. sygn. akt Rz. D. 30/16 Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w [redacted] odmówił wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego, w związku z zarzutem, iż radca prawny [redacted] wobec którego toczy się z oskarżenia prywatnego [redacted] sprawa karna o popełnienie przestępstwa z art. 157 § 2 kodeksu karnego, postąpił niegodnie występując w piśmie procesowym z dnia 22.05.2015 r. do Sądu Rejonowego w [redacted] Wydział Karny z wnioskiem o przesłuchanie [redacted] jako świadka i oskarżyciela z udziałem biegłego psychologa. Powyższe postanowienie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [redacted] z dnia 15.11.2016 r. sygn. akt OSD/20/16 (dowód: postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w [redacted] z dnia 01.09.2016 r. sygn. akt Rz. D. 30/16 – k. 140, postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [redacted] z dnia 18.11.2016 r. sygn. akt OSD/20/16 – k. 141-145). Po rozpoznaniu sprawy karnej [redacted] oskarżonego o to, że w dniu 25 maja 2015 r. w [redacted] znieważył publicznie oskarżycielkę prywatną [redacted] składając skutecznie do Sądu Rejonowego w [redacted] Wydział Karny sygn. akt [redacted] wniosek „o przesłuchanie oskarżyciela prywatnego [redacted] z udziałem biegłego psychologa" podając, że posiada uzasadnione podejrzenie występowania u oskarżyciela prywatnego [redacted] objawów zaburzeń urojeniowych o obrazie paranoi

pieniaczej tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k., Sąd Rejonowy w [redacted] Wydział Karny wyrokiem z dnia 13.06.2017 r. sygn. akt [redacted] na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk umorzył postępowanie karne. Sąd zarówno w sentencji jak i w uzasadnieniu powyższego wyroku wskazał, że społeczna szkodliwość opisanego wyżej czynu jest znikoma (dowód: wyrok Sądu Rejonowego w [redacted] Wydział Karny z dnia 13.06.2017 r. sygn. akt [redacted] wraz z uzasadnieniem – k. 7-15).

Sąd ustalił opisany stan faktyczny na podstawie wskazanego powyżej zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym z ujawnionych w trakcie rozprawy dokumentów. Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w aktach sprawy dowody wskazane wyżej jako podstawa ustaleń faktycznych, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego podmioty w zakresie ich kompetencji, w sposób rzetelny, szczegółowy i zgodny z prawem, a ich treść, zarówno co do autentyczności jak i rzetelności nie budzi wątpliwości Sądu. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich wiarygodności. Co prawda radca prawny [redacted] polemizuje z faktem uznania go za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w w/w orzeczeniach sądów powszechnych, jednak z uwagi na treść art. 8 § 2 k.p.k. jak również z uwagi na treść art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., powyższe nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Biorąc za podstawę całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy i zgromadzony materiał dowodowy oraz ustalony na jego podstawie stan faktyczny, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż nastąpiło przedawnienie karalności przewinień dyscyplinarnych opisanych we wniosku o ukaranie.

Odnośnie zarzutu, że [redacted] popełnił czyn zabroniony z art. 157 § 2 k.k., którego [redacted] dopuścił się w dniu 25 kwietnia 2012 r. w miejscowości [redacted] poprzez kopnięcie [redacted] w prawą nogę należy wskazać, że zgodnie z art. 70 ust. 3 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radach prawnych, jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne następuje dopiero z upływem okresu przedawnienia karalności przestępstwa. Wskazany przepis w dniu 25 kwietnia 2012 r. miał inne brzmienie. Został zmieniony ustawą z dnia 07 listopada 2014 r. o zmianie ustawy – prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. 1778). Zgodnie z art. 6 w/w ustawy, do postępowań dyscyplinarnych wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy i do tego czasu niezakończonych stosuje się do ich zakończenia w danej instancji przepisy dotychczasowe. A

contrario; do postępowań dyscyplinarnych wszczętych po tym dniu należy stosować przepisy nowe. Dodatkowego wyjaśnienia wymaga fakt, że wskazana norma dotyczy wyłącznie przepisów proceduralnych („do postępowań dyscyplinarnych (...) stosuje się"). W ustawie tej brak jest natomiast przepisów intertemporalnych odnoszących się do stosowania norm regulujących odpowiedzialność dyscyplinarną w wymiarze materialnoprawnym. Jednocześnie w/w ustawa nowelizująca, w znowelizowanym art. 74^1 ustawy o radcach prawnych, umożliwia stosowanie w zakresie nieuregulowanym przepisów rozdziałów I-III Kodeksu karnego. Kwestię powyższą rozstrzygać należy zatem przez odpowiednie stosowanie art. 4 § 1 k.k., zgodnie z zasadą stosowania ustawy nowej z zastrzeżeniem stosowania względniejszej dla sprawcy ustawy obowiązującej poprzednio. Stosując powyższą zasadę, w dniu orzekania w 2019 r.) zakresie czynu popełnionego przez obwinionego w 2012 r., należy stosować przepis art. 70 ustawy o radcach prawnych w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 07 listopada 2014 r.

Czyn opisany we wniosku zawiera znamiona przestępstwa, gdyż radca prawny [redacted] został skazany za jego popełnienie prawomocnym wyrokiem sądu powszechnego. Zgodnie z art. 157 § 4 k.k., ściganie przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. odbywa się z oskarżenia prywatnego. Zgodnie z art. 101 § 2 k.k. w zw. z art. 102 k.k., karalność przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego ustaje z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa, nie później jednak niż z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia a jeżeli w powyższym okresie wszczęto postępowanie, karalność takiego przestępstwa ustaje z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Jak ustalono w toku postępowania, pokrzywdzona [redacted] dowiedziała się o sprawcy przestępstwa już w dniu zdarzenia tj. 25 kwietnia 2012 r. W okresie 1 roku od tej daty wszczęto postępowanie, zatem karalność przestępstwa jakiego dopuścił się [redacted], stwierdzonego wyrokiem Sądu Rejonowego w [redacted] Wydział Karny z dnia 05 lipca 2017 r. sygn. akt [redacted] ustała z dniem 25 kwietnia 2018 r. W niniejszej sprawie nie może mieć zastosowanie art. 104 k.k. i nie można uznać, że w okresie toczącego się postępowania przed sądem powszechnym nie biegło przedawnienie przewinienia dyscyplinarnego, gdyż żaden z obowiązujących przepisów nie wyłącza możliwości wszczęcia i zakończenia postępowania dyscyplinarnego z uwagi na to, że o ten sam czyn toczy się postępowanie karne. Wręcz odwrotnie; zgodnie z art. 67 ustawy o radcach prawnych, postępowanie dyscyplinarne o ten sam czyn toczy się niezależnie od postępowania karnego.

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. nie wszczyna się postępowania a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności. Powyższy przepis tut. Sąd stosuje bezpośrednio na podstawie art. 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych który stanowi, że sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Mając na uwadze powyższe, Sąd zobowiązany był na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych co do w/w czynu postępowanie dyscyplinarne umorzyć.

Odnośnie zarzutu, że radca prawny [redacted] znieważył [redacted] poprzez złożenie w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w [redacted] pismem z dnia 22 maja 2015r. wniosku dowodowego (jako oskarżony) o przesłuchanie oskarżycielki prywatnej [redacted] z udziałem biegłego psychologa z uwagi na podejrzenie u niej zaburzeń psychicznych o obrazie paranoi pieniaczej należy wskazać, że zgodnie z art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata. Powyższe przewinienie zostało popełnione przez [redacted] w dniu 22 maja 2015 r., zatem postępowanie dyscyplinarne w zakresie w/w czyny mogło być wszczęte najpóźniej w dniu 22 maja 2018 r. W niniejszej sprawie nie może mieć zastosowania art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, zgodnie z którym w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat. Co prawda już w 2016 r. zachowanie [redacted] było przedmiotem zainteresowania organów OIRP w [redacted], jednak prawomocnym postanowieniem z dnia 01.09.2016 r. Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w [redacted] odmówił wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Natomiast termin przedawnienia, określony w art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych zostaje przerwany nie w momencie złożenia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, ale z momentem podjęcia przez rzecznika dyscyplinarnego decyzji o wszczęciu dochodzenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2016 r. sygn. akt SDI 58/15). W niniejszym przypadku nie może mieć również zastosowanie art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych, zgodnie z którym jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne następuje dopiero z upływem okresu przedawnienia karalności przestępstwa. To, czy czyn zarzucany obwinionemu radcy prawnemu wyczerpuje jednocześnie znamiona przestępstwa, wymaga stwierdzenia tego faktu przez prawomocny wyrok sądu karnego. Tylko bowiem sąd powszechny w postępowaniu karnym może stwierdzić, że czyn zabroniony, zarzucany

obwinionemu, nosi cechy przestępstwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 01 września 2016 r., sygn. akt SDI 40/16). Należy zwrócić uwagę, że ustawodawca uchwalając zasadę określoną w art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych, posłużył się pojęciem „znamiona przestępstwa". Odnośnie do sposobu interpretacji powyższego zwrotu "zawiera znamiona przestępstwa" wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 lipca 2013 r. sygn. akt SDI 13/13, w którym wskazał, że zwrot "zawiera znamiona przestępstwa" należy interpretować jako warunek prawomocnego stwierdzenia przestępności czynu, obejmujący obok wypełnienia określonych w ustawie karnej znamion czynu zabronionego, także bezprawność, winę oraz większy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu. Po rozpoznaniu sprawy karnej [redacted] oskarżonego o to, że w dniu 25 maja 2015 r. w [redacted] znieważył publicznie oskarżycielkę prywatną [redacted] składając skutecznie do Sądu Rejonowego w [redacted] Wydział Karny sygn. akt [redacted] wniosek „o przesłuchanie oskarżyciela prywatnego [redacted] z udziałem biegłego psychologa" podając, że posiada uzasadnione podejrzenie występowania u oskarżyciela prywatnego [redacted] objawów zaburzeń urojeniowych o obrazie paranoi pieniaczej tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k., Sąd Rejonowy w [redacted] Wydział Karny wyrokiem z dnia 13.06.2017 r. sygn. akt [redacted] na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. tj. w związku z uznaniem, że społeczna szkodliwość czynu jest znikoma, umorzył postępowanie karne.

Tym samym tut. Sąd zobowiązany był stosować do w/w czynu popełnionego przez [redacted] terminy przedawnienia przewidziane w art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych a w konsekwencji na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych co do w/w czynu postępowanie dyscyplinarne umorzyć.

O kosztach postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono na podstawie art.70^6 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych , § 1 ust. 1 pkt 1 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego oraz Uchwały Nr 368/X/17 Rady OIRP w [redacted] z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie ustalenia zasad i wysokości ryczałtów z tytułu pełnienia funkcji na rzecz organów samorządu radcowskiego.

Przewodniczący: [redacted]
Tomasz Bazan

Sędzia: [redacted]
Tadeusz Filocha

Sędzia: [redacted]
Elżbieta Stec

OKRĘGOWY SĄD DYSCYPLINARNY RADCÓW PRAWNYCH

Za zgodność z oryginałem

r.pr. Tomasz Bazan

Przewodniczący składu orzekającego OSD